

מאמן שמינג אירגון בלי שניים

כדורגל מאמנים חשובים לטרך

תופעה חסרת-תקדים מתחוללת לאחרונה בכדורגל הישראלי. הכוונה לאימית-הפטרון היסטוריים, המופנים כלפי מאמני-כדורגל שקבוצותיהם מודנבות בתחתית הטבלה, ומגלות סימני-דאגה.

בשבת האחרונה קיבלה התופעה מישהו תוקף, כאשר על המאמנים - יצחק שניאור מהפועל חדרה ואריה רדלר מהפועל פתח תקוה - הופעלו לחצים שכוננו להשיג את התפטרותם המיידית מאימון קבוצותיהם. הם בהפועל פתח-תקוה היו הלווחצים חברי-הנהלה, ואילו בהפועל חדרה, היו אלה בעיקר אוהדים, שאף ניסו לפגוע במאמן גופנית.

שטר-ערבות בסך 2000. בכדורגל הישראלי קיים מזה 16 שנים אירגון מאמנים, שיושב-הראש שלו כעת הוא מאמן בית"ר תל-אביב, אליעזר שפיגל. מסתבר שאירגון המאמנים הוא למעשה גוף וולונטרי, ומעין בן-חורג בהתאחדות-לכדורגל.

אנחנו, אמר אליעזר שפיגל, נלחמים כבר 15 שנים עם ההתאחדות-לכדורגל, שתחפור אותנו לגוף בלתי-נפרד ממוסדו תיה. כאשר נהפוך חלק מההתאחדות-לכדורגל, גל, נהפוך גוף עם שניים, נוכל להשתמש בסנקציות של ההתאחדות-לכדורגל, כדי ש' תמנע הפקרות בנושא פיטורי המאמנים.

בישראל יש כ-350 מאמני כדורגל, ו-200 מהם רשומים באירגון המאמנים. הקריטריון הקובע לגבי חבר באירגון הוא עמידה בקורס-מאמנים בתכנון-וינגיטי. כל חבר ב' אירגון חייב להפקיד, מייד עם התקבלו אליה, שטר-ערבות בסך 2000 לירות, ל' מיקרה שיפיר את הוראות האירגון.

לפי דיברי היו"ר, מתוך 150 המאמנים הבלתי-רשומים, יש מאמנים מורשים שמס' בות מובנות אינם מעוניינים להיות חברים באירגון.

שתי מטרות עיקריות שמו לעצמם, אלה שהגו ויוזמו את רעיון הקמת אירגון-המאמנים. האחת: חילופי מידע מיקצועי, המת' בטאים מעריכת מנהוג-אימנים הנערכים אחרי תום עונת הכדורגל.

המטרה השנייה היא לשמור על האיני-טרסטים של המאמנים. דהיינו, עמידה עיקשת נגד סילוק מאמן באמצע העונה קודם שפג תוקף החוזה שלו. כשהעונה מוגדרת לרצונו של המאמן, במציאות העוומה של הכדורגל הישראלי הפורפורטיבי שב, אחרי כל הפסד תולים את האשמה במאמן, גורמת לו מטרותו השנייה של האירגון כאבי-ראש רציניים.

התחתית בוערת. יש תהוירובוהו, מודה אליעזר שפיגל, שאינו מנסה להעלים את המציאות, ומוסיף: "כבר בתחילת העונה אילצו את קונפורטי מהפועל רמת-גן להתי' פטר. אם קונפורטי, למשל, היה מתנגד, היינו נלחמים עד הסוף. אבל מה שקרה היה שקונפורטי לא התנגד, מה גם שקיבל סיפוי כספי. אבל מתברר, שעוד קודם שקונפורטי הביע את רצונו להתפטר, איימה עליו קבוצת-לחץ בהפועל רמת-גן.

המאמן שפיגל משלים עם העובדה שה'

עונה, לפחות, יישאר אירגון-המאמנים חסר-שניים. בשנה הבאה, הוא מבטיח, לא נאסר הפקרות בשטח זה. וזאת אם נקבל, כמובן, את גיבויה המלא של ההת' אחדות.

אך לפי-שעה, כאשר התחתית בוערת, מאמני-כדורגל מסויימים חשופים-לטרף של קבוצות-לחץ, בתוככי הקבוצות. כזה היה גורלו של מאמן מכבי נתניה, אדמונד שמילוביץ, בתחילת שבוע זה.

שחייה

כמה אבות למחוננים

כשמלאו לשגב מנדלסון שמונה שנים, היו רזי השחייה כבר נהירים לו. את אימוניו ערך במועדון הפועל בבתים, עיר-מגוריו. כעבור שנה, כשמלאו לשגב תשע שנים, החליטו הוריו להעתיק את מגוריהם לכפר-סבא.

מה יקרה כעת עם השחייה של בניו? שאלה האם את המורה-להתעמלות, שלימד בבית-הספר היסודי בו שימשה כמורה ושם גם התחנך בנה הקטן, "בבית-ברל", השיב לה המורה, "יש מועדון-שחייה". השאלה היא האם יקבל שיתרור מהפועל בבתים, אמרה האם. המורה-להתעמלות, המקורב לענף-השחייה בישראל, הביא את האם במבוכה: "את תצטרכי להכניס את בנך לתקופת הסגר בת שנה", אמר לה. האם נדהמה. בנה הקטן, שב, כלל לא הבין את המושג, הסגר.

חבל על הכישרון. לשגב מנדלסון, האיר המול פנים. כעבור שנה, בהיותו בן עשר, הוכיח את כישרונו המופלג בשחייה. יוסף טלקי, מאמן נבחרת המחוננים בשחייה, הזמינו לסגל המחוננים. משום-כך לא נכנס שגב כלל לתקופת-ההסגר שנפסקה לו, והוא שוחה היום במיסגרת ניבחרת המחוננים.

גם בעצת תחבורה אין לו היום, היות שכלי-רכב מיוחד עומד לרשות הניבחרת. הוריו של שגב נשמו לרווחה. אך מאידך, אגודת הפועל בבתים לא ראתה זאת בעין יפה. חבל היה לה לוותר על כישרון כזה. אולם, קשה לתאר את הנזק שהיה נגרם לשגב, אילו נאלץ להיכנס לתקופת-ההסגר, ביחוד לאור העובדה שהמדובר בילד בן עשר, הנמצא בעיצומה של התפתחותו הגופנית.

מסתבר שכל נושא ניבחרת המחוננים בשחייה מעורר מורת-רוח בקרב אגודות-השחייה. יחס האגודות לנושא זה מעלה מחשבות נוגות אצל האנשים המופקדים על הניבחרת. כמה דברים אמורים? בספטמבר 1974 הוקמו שלושה סגלים של מחוננים, בשלושה ענפי ספורט: את' לטיקה, 20 ילדים; התעמלות, 40 ילדים ושחייה, כ-20 ילדים. השחינים המחוננים - שקובצו מקבוצות עירוניות - נמצאים תחת פיקוחו של יוסף טלקי, חבר קיבוץ כפר-המכבי, שהוא המומחה מיספר אחד בשחייה הישראלית. עוזרו הוא גבריאל גלזר, מי שהיה בעבר אחד השחינים הבולטים של ישראל בסיגנון תחנה. גילי הילדים המחוננים נעים בין 9 ל-14 שנים. תופעת ניבחרות המחוננים שכחה במיזרח-גרמניה ובמערבה.

ועד-ההורים נכשף. אגודות-השחייה אינן רואות בעין יפה את הצטרפותם של ילדים לניבחרת המחוננים. אך טיביע הוא, שכאשר יש לאגודה ילד-כוכב בשחייה, הוא גורר אחריו ילדים אחרים, מבית-סיפור, למשל. דוגמה ניצחת להנחה זו ניתן למצוא במיקרהו של בועז שעשוע בן ה-13, מאגודת הפועל בתים.

בועז מהווה אחת התגליות הנדירות של השחייה הישראלית בשנים האחרונות. הוא גומא 100 מטר החתירה ב-1:07.9 (לגבי בני-גילו) של 61 שניות. בעוד שארץ הישראלי, של דן ברנר בן ה-22, עומד על 54.9 שניות.

אגודת הפועל בתים המחוה, מבחינה אירגונית, תעודת-כבוד לספורט הישראלי בכלל ולשחייה בפרט. נלחמה על הישארותו של בועז שעשוע בהפועל בתים. ועד-ההורים, המנהיג את האגודה, טען: "אם בועז לא שוחה באגודה, פחות ילדים נמ' שכים להפועל בתים."

לבסוף ביכר בועז הצטרף לסגל המחור' ננים, וכל מאמצי ועדה-הורים להשאירו באגודה הבתיימית, עלו בתוהו.

ביזבוז כישרונות. כפי יוסף טלקי טענת ככדות נגד אגודות-השחייה. טלקי

טוען שהן הורסות את השחינים הצעירים, מריצות אותם למרחקים ארוכים, במקום ללמדם את היסודות. האגודות, מדגיש המאמן, רואות בשבירת השיאים בגיל רך, מטרה עיקרית.

מה שקורה באמת הוא, שילדים לא-מעטים מפסיקים לשחות, מפני שהאימונים המפרכים מתישים אותם. כמו, למשל, הילד עומר פרידמן ממעיין-צבי, שנחשב בעבר כאחד העילויים של השחייה, אך לפתע חדל לשחות, בעודו בן 14 שנים בלבד.

באותו הקשר, של ביזבוז כשרונות באגודות-השחייה, פנה באמצע השבוע שיער מנהל רשות הספורט, יריב אורן, אל יוסף טלקי, ואמר לו בין השאר: "כל המאמנים הם הרי חברים שלך". טלקי מיהר להשיב בכעס: "אם אתה קורא להם מאמנים, אז אל תקרא לי מאמן. תקרא לי מה שאתה רוצה."

ספק אם הילדים המחוננים, שוברי השיאים במים, יודעים את המתרחש מעל לפני המים. אך ההורים, לפחות, יודעים את הנעשה שם. גבי, שאלה בשבוע שעבר אחת האמהות את עוזרו של טלקי, "איזה מין ריב חסר-טעם זה? חבל על הילדים."

אופניים

אחווה על גלגלים

בבוקר המים לפני חודשים אחדים קמו שלושה אנשים, שטרם הכירו זה את זה, במקומות שונים בעולם. ופיתאום הרגישו שצץ רעיון בראשם, מין ג'וק קטן שאינו מרפא.

בכפר-סבא שבישראל קם בני קריאל, יו"ר ועדת-האופניים בהתאחדות-לספורט ו' מנהל המועדון-ישראלי לרכיבה על אופניים. התיישב על אופניו ורכב לתל-אביב. אל חברת-הנסיעות דפנה טורס. בפיו היה רעיון-טיוולים לתיירים, ברכיבה על אופניים, וגם סיסמה היתה לו: "הכר את טבע הארץ, גופה ועמה, ברכיבה על אופניים."

"התנך והברית-החדשה הם ראי גם של תקופתנו. הם אינם מתארים רק את שהיה, אלא רומזים גם על העתיד ומתארים את ההווה." על הפילוסופיה של דיק, שנפרשה על רגל-אחת, הסיסה פוקייה בת ה-31, הבולנדית הגאה: "כולנו נתפסנו לרעיון של טיול דתי, כי כולנו מאמינים, וזה נראה אכזובי ומיוחד לטייל על אופניים עם כתיב-יקודש בילקוטי-הצד."

כך התאספו ובאו אנרייטה בת ה-22, ארט בן ה-18, מריאנה בת ה-18, האן בן ה-21, יאניקט בת ה-23, יאס בן ה-33, בוב בן ה-26 וגי'גי' גם, ונחתו יום אחד בארץ-הקודש.

כאן פגשו בבני קריאל, שמיד הצמיד לכל אחד מחברי הקבוצה ההולנדית שם עיבירי. ברוב-קולות הוחלט שפוקייה תהיה בארץ פרחיה, דיק יהיה דויד, בוב יהיה ברוך, אנרייטה תיקרא יעל, יאן יהיה חנן ויאניקט, הצמודה אליו כל העת תיקרא יוחננה.

בארץ הצטרפה אל החבורה גם ליס, המכונה עליוה, שהיא אחות מירושה של ש' באה מהולנד, ונמצאת בארץ כבר שנתיים. מאז מילחמת יום-הכיפורים, "באתי לעזור ליהודים", אמרת עליוה בחיוך, "ואסילו שאני נוצריה אני רוצה להמשיך לגור ו' לחיות בירושלים."

דבר שני ומידי שלו דאג בני היה הצ' מדת כל אחד מחברי הקבוצה לוגו-אופניים, עם הדגל הישראלי המתנופץ מאחור ו' שלושה מהלכים. "האופניים האלה", אמר בני, "יכולים לטוס 50 קמ"ש ואפילו יותר, אם לא מפחדים."

שלד בנדיים. אריה דרייטמן (17) ורפי הסמן (16) אינם מפחדים הם המלווים ה' ישראלים של הקבוצה ההולנדית, מעין חוליה-טכנית. רפי ואריה אחראים על תקי' גות האופניים על תיקון התקלות המתרחשות בדרך ותחזוקה שוטפת שלהם. אבל את הטיול אנחנו משלמים מכספנו, הם מוסיפים ומסבירים: "עכשיו אנחנו בקורס מדריכי-אופניים, וזה כאילו הסטאו' שלנו."

בוב-ברוך ומתיקדה בשיעור-תנ"ך על שפת הכינרת פסוקי-יקודש

בשורה ארוכה הסתדרו הכל מאחורי בני קריאל בן ה-40, שזוף ובעל מיבנה-גוף אתלטי. במאסף - אריה ורפי. שיקה ארוכה במשרוקית הצמודה דרך-קבע ל' שרשרת התלויה על צווארו של בני, ו' יוצאים לדרך. בני, אריה ורפי לבושים ביגדי-ספורט. אולם שאר הרוכבים מתהד' רים בשלל מלבושים וחלקי-לבוש בכל ציב' עייהקשת.

דויד לבוש מיכנסיו-לזמן קצרים וחולצה סירחונית. עליוה רוכבת בשימלת-מכסי מקלפת עד לברכיה, ופרחיה בנינס ארו' כיס וחולצה בעלת מחשוף גוען. המסע ה' רכוב יצא מתל-אביב.

אירוסין בחוף אפזיב. בויכרוך-יעקב, שם חנו באחד הלילות, הופגשו עם קבוצה דרווית. "היה מאד שמח", כדיברי בוב, הם רכבו לנהרייה ולאכויב, ושם הוכרו על אירוסין: פרחיה ודויד, שהתי' אהבו ממבט ראשון, הם נפגשו וימיים לשנים הצימויים לישראל - וההיגויים הראשונים בארץ-הקודש. בתוספת הגיגים של אוויר